

1. Кримінальний процесуальний кодекс: – К., 2012.
2. Кримінально-процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар у 2-х т. Т. 1 / О.М. Бандурка, С.М. Блажієвський, Є.П. Бурдоль та ін.; за заг. ред. В.Я. Тяця, В.П. Пшонки, А.В. Портнова. – Х., 2012.
3. Положення «Про порядок застосування електронних засобів контролю»: Наказ Міністерства внутрішніх справ від 09.08.2012 № 696.
4. Шаталов Ю.М. Примененис електронного мониторинга при исполненис домашнего ареста // Вестник Владимирского юридического института. – 2009. – № 1. – С. 218.

Панченко Вікторія Валеріївна,
кандидат юридичних наук, асистент кафедри
земельного та аграрного права Національного університету
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЩОДО ОРГАНІЗАЦІНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Реформування аграрного сектора вітчизняної економіки сприятиме вирішенню проблеми забезпечення населення сільськогосподарською продукцією, тим самим підвищуючи рівень продовольчої безпеки, що має стратегічне значення для кожної країни як на національному, так і глобальному рівнях, тому що саме продовольча безпека гарантує соціально-економічну та політичну стабільність у суспільстві.

Країни з розвинутою економікою мають достатній потенціал, сприятливі умови для здійснення підприємницької діяльності в сільському господарстві, історичний досвід ефективної підтримки сільськогосподарських товаровиробників, злагоджений апарат державного управління сільським господарством, що є складним механізмом впливу на ціноутворення, оподаткування, структуру сільськогосподарського виробництва, фінансово-кредитну систему, а також забезпечення контролю над збутом та зовнішньою торгівлею, встановленням особливих вимог до якості та безпечності продукції. Всі ці заходи спрямовані насамперед на підтримку товаровиробника та захист прав споживача.

При цьому кожна країна має специфіку фінансування сільського господарства. Так, створюються спеціалізовані установи для кредитування фермерів, існують програми зі страхування врожаю, а також запроваджена система компенсаційних платежів. У більшості країн передбачені значні податкові пільги сільськогосподарським товаровиробникам.

Так, наприклад, у Німеччині сільськогосподарські товаровиробники, що використовують альтернативні джерела енергії, можуть взагалі звільнитися від оподаткування на кілька років [1, с. 58].

Фермери Франції одержують субсидії на підвищення ефективності виробництва, поліпшення умов життя, під виведення орних земель із сільськогосподарського виробництва, на підтримку родючості земель, компенсаційні

виплати за роботу в районах зі складними природними умовами [2, с. 16].

У жодній економічно розвинутій країні не відмовляються від фінансової підтримки аграрного сектора економіки, проте вона здійснюється й на наднаціональному рівні, наприклад у масштабі ЄС.

Отже, ці заходи є досить відчутними й важливими у розвитку сільськогосподарського виробництва та забезпечення продовольчої безпеки цих країн.

Світовий досвід свідчить, що в законодавстві розвинених країн, зокрема країн Європейського Союзу, яке орієнтовано передусім на положення і норми директив Співтовариства, а також дотримання спільних підходів до побудови системи державного управління та правового регулювання продовольчої безпеки, приділяється надзвичайна увага безпечності та якості сільськогосподарської продукції.

Так, дійсно Європейський Союз визначив безпеку харчових продуктів одним з головних пріоритетів своєї політики. Обов'язки щодо виконання найважливішої складової продовольчої безпеки – якості та безпеки продуктів харчування – на загальноєвропейському рівні покладено на Європейське агентство з продовольчої безпеки. Це агентство є ключовим елементом системи наукового та аналітичного забезпечення оцінки ризиків щодо якості харчових продуктів та безпеки тваринницьких кормів в ЄС.

Якість та безпека продуктів харчування – основна мета, якої слід дотримуватись у різних сферах діяльності, особливо коли це стосується розвитку села, захисту природного довкілля, охорони здоров'я, захисту споживачів тощо. При цьому враховуються всі потенційні чинники ризику щодо технологічного й інформаційного забезпечення встановленого рівня якості продукції, а також економічні важелі впливу.

Публічні дебати, ініційовані так званою Зеленою книгою про головні принципи безпеки харчових продуктів, призвели до появи у січні 2000 р. відповідної Білої книги. Вона стала важливим кроком на шляху до ухвалення нового закону про харчові продукти. У Білій книзі також наголошено на необхідності діалогу зі споживачами, яких треба слухати, навчати та інформувати [1, с. 54-55].

Все це сприяє стійкому розвитку сільського господарства в Європі і забезпеченню добробуту сільської місцевості шляхом державної підтримки аграрного сектора, підвищення якості продовольства, розвитку органічного виробництва, захисту навколишнього середовища та надання допомоги депресивним сільським територіям, розвитку біоенергетики і біотехнологій, забезпечення зростання кількості робочих місць у сільській місцевості та покращення якості життя в сільських районах в цілому.

Міжнародний досвід у сфері організаційно-правового регулювання продовольчої безпеки свідчить про те, що питання продовольчої безпеки в зарубіжних країнах регламентуються законодавчими актами, у яких чітко визначені пріоритети державної політики, заходи у сфері продовольчого забезпечення населення, реалізація яких сприятиме постачанню якісних та безпечних продуктів харчування на внутрішній ринок.

Все це слід враховувати при формуванні організаційно-правової системи

забезпечення продовольчої безпеки населення України з метою уникнення існуючих недоліків механізму управління в галузі забезпечення продовольчої безпеки.

1. Бугера С. Правові регулювання якості сільськогосподарської продукції: міжнародний досвід / С. Бугера // *Юридична Україна*. – 2011. – № 11. – С. 54-55, 58.

2. Сивак В. Гроші в землю / В. Сивак // *Урядовий кур'єр*. – 2010. – № 136. – С. 16.

Переньолкін Сергій Михайлович,
кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри
теорії та історії держави і права Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО МИТНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ У БОРОТЬБІ З ПОРУШЕННЯМИ МИТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА: СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ

Прямуючи до гарантування високого рівня забезпечення національних інтересів і безпеки, Україна підтримує мирне і взаємовигідне співробітництво з членами міжнародного співтовариства у боротьбі з різними проявами міжнародної злочинності.

Зокрема, у галузі боротьби з порушеннями митного законодавства (контрабанда та порушення митних правил) відповідні завдання покладено на митні органи Міністерства доходів і зборів України (далі – Міндоходів). Останнє, відповідно до покладених на нього завдань, має право: проводити у взаємодії з іншими правоохоронними органами України спеціальні заходи, у тому числі контрольовані поставки, щодо виявлення, попередження, припинення контрабанди наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів, а також заходи з переміщення товарів під негласним контролем; організувати взаємодію і обмін інформацією з митними, правоохоронними органами та іншими органами іноземних держав з питань протидії незаконному переміщенню наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів тощо [1].

Таким чином, митні органи, з метою досягнення високого рівня запобігання та протидії контрабанді, боротьби з порушеннями митних правил на всій митній території України, взаємодіють, зокрема, з митними та іншими уповноваженими органами іноземних держав, а також з міжнародними організаціями.

Правовою основою для цього виступають положення Митного кодексу України від 13 березня 2013 р., Міжнародної конвенції про взаємну адміністративну допомогу у відверненні, розслідуванні та припиненні порушень митного законодавства від 9 червня 1977 р. (Конвенція Найробі) та більше ніж ста двосторонніх міжнародних договорів України з питань співробітництва та взаємодопомоги у галузі державної митної справи тощо.

На практиці взаємодія митних органів України переважно реалізується через направлення запитів до митних служб іноземних країн для отримання